

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. H. T.**, zast. JUDr. Daniele Choděrou, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2018, čj. MV-40113-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2018, čj. 29 A 182/2018-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2016, čj. OAM-16661-33/DP-2014, zamítlo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalovaná v záhlaví citovaným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Krajský soud v Brně obdržel žalobu dne 17. 10. 2018 poté, co mu byla postoupena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, čj. 3 A 198/2018-13. Protože dospěl k závěru, že žaloba neobsahovala žádný žalobní bod a žalobce tento nedostatek neodstranil a v řízení nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat, podanou žalobu odmítl.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítal, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci „porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení“. Krajský soud odmítl žalobu stěžovatele, ačkoliv postup žalované byl v rozporu se zákonem; řízení podle něj formalizoval do takové míry, že jeho obsahem bylo čistě jen zkoumání, zda-li správní spis obsahuje několik vyjmenovaných listin, na jejichž základě pak rozhodl, aniž by se relevantním způsobem zabýval jejich obsahem.

[5] Krajský soud stěžovatele nepřiměřeně zatížil, pokud zpříšňoval náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel v žalobě dostatečným způsobem identifikoval postup žalovaného správního orgánu, který měl být podle něj v rozporu se zákonem. Odmítnout žalobu z důvodů, pro něž tak učinil krajský soud, je podle stěžovatele možné pouze pokud v žalobě zcela absentují skutková tvrzení. Stěžovatel neodkazoval obecně či typově na správní spis či jeho část, ale zcela jasně svá skutková tvrzení vymezil. Soud mohl bez větších problémů dovodit, jaká konkrétní pochybení správního orgánu považoval stěžovatel za nezákonná.

[6] Podle stěžovatele se jednalo o závažné pochybení, které umocnila skutečnost, že je cizincem, který neovládá český jazyk a výzva soudu k doplnění skutkových tvrzení ze dne 30. 11. 2018 mu byla zaslána pouze v českém znění.

[7] Stěžovatel současně s podáním kasační stížnosti navrhl také, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že formulace žalobního bodu nesplňovala náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odkázala také na judikaturu zdejšího soudu a konstatovala, že stěžovatel podal žalobu místně nepřislušnému soudu, který ji následně postoupil; krajský soud přitom žalobu obdržel dne 25. 9. 2018, tedy více než 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí žalované a nemohl již stěžovatele vyzvat k odstranění nedostatků podání. Navrhla, aby kasační stížnosti odkladný účinek přiznán nebyl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a

pokračování

v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno do datové schránky dne 24. 8. 2018. Ze spisu krajského soudu pak ověřil, že stěžovatel podal žalobu prostřednictvím svého zmocněného zástupce osobně k Městskému soudu v Praze dne 14. 9. 2018. Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 9. 2018, čj. 3 A 198/2018-13, postoupil věc místně příslušnému Krajskému soudu v Brně.

[12] Stěžovatel v žalobě podal návrh na přiznání odkladného účinku a uvedl, že „nemůže souhlasit a nesouhlasí s odůvodněním a rozhodnutím, neboť právě v jeho případě existují důvody na žadateli nezávislé. **A tímto podává: Žaloba proti rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu ze dne 20. srpna 2018, č.j. MV-40113-6/SO-2016**“. Stěžovatel dále uvedl, že žalobu odůvodní a řádně doplní relevantními přílohami a důkazy ve lhůtě 15 dnů. Stěžovatel současně s žalobou podal také žádost o osvobození od soudních poplatků.

[13] Krajský soud při posuzování náležitostí žaloby dospěl k závěru, že žaloba byla blanketní a neobsahovala žádný žalobní bod. Ten nebylo možno dovodit ani z tvrzení stěžovatele. Uvažoval tedy, zda stěžovatele vyzvat k odstranění vad žaloby. Vzal přitom v úvahu, že napadené rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 24. 8. 2018; lhůta pro podání žaloby by proto měla uplynout 24. 9. 2018. Zároveň však zohlednil, že stěžovatel současně s podáním žaloby požádal též o osvobození od soudních poplatků; z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dovodil, že lhůta pro podání žaloby ode dne 14. 9. 2018 (podání žaloby u Městského soudu v Praze) neběžela. Usnesením ze dne 26. 11. 2018, čj. 29 A 182/2018-28, zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a s přihlédnutím k tomu, kolik času již uběhlo ze lhůty pro podání žaloby, stanovil stěžovateli lhůtu k odstranění vad podání v délce trvání 10 dnů, tedy v délce lhůty, která zbývala pro podání žaloby před jejím stavením. Stěžovatel ve stanovené lhůtě vady podání neodstranil a krajský soud proto žalobu v záhlaví citovaným usnesením odmítl.

[14] Ze spisu krajského soudu je patrné, že podaná žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, jenž by mohl krajský soud posoudit. Krajský soud v tomto ohledu zcela správně odkázal na judikaturu zdejšího soudu, která se opakovaně vymezení žalobních bodů věnovala. Z ní plyne, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. Z podané žaloby je přitom zjevné, že žádnou konkrétní argumentaci stěžovatele neobsahuje; stěžovatel nadto sám v žalobě uvedl, že ji ve lhůtě 15 dnů řádně odůvodní. Krajský soud proto postupoval zcela správně, pokud stěžovatele vyzval k odstranění vad podání a po marném uplynutí lhůty žalobu odmítl.

[15] Nedůvodná je též námitka stěžovatele, podle níž byl znevýhodněn, pokud mu byla výzva soudu k doplnění zaslána pouze v českém jazyce, neboť je cizincem, který český jazyk neovládá. Ze spisu krajského soudu lze vyčíst, že se stěžovatel nechal na základě jím udělené plné moci zastoupit. Platí přitom, že je zcela na vůli účastníka řízení, zda se v řízení před krajským (resp. městským) soudem nechá zastoupit zástupcem, případně bude vystupovat svým jménem. Písemnosti byly stěžovateli doručovány prostřednictvím jeho zástupce a nebylo povinností krajského soudu zjišťovat, zda zástupce stěžovatele ovládá český jazyk.

[16] Vzhledem k tomu, že o kasační stížnosti bylo po splnění zákonných předpokladů její přijatelnosti rozhodnuto bezodkladně, nebylo již třeba rozhodovat o žádosti na přiznání odkladného účinku.

IV.

Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu